

Missatge del Papa per a la Quaresma 2022

El Papa Francesc en el Missatge per a la Quaresma de 2022 reflexiona al voltant d'unes paraules de sant Pau als gàlates: «No ens cansem de fer el bé, perquè, si no defallim, quan arribi el temps recollirem»

25/02/2022

MISSATGE DEL SANT PARE FRANCESC PER A LA QUARESMA 2022

«No ens cansem de fer el bé; perquè, si no defallim, quan arribi el temps recollirem. Així, doncs, ara que hi som a temps, fem el bé a tothom» (Ga 6,9-10a).

Estimats germans i germanes,

La Quaresma és un temps favorable per a la renovació personal i comunitària que ens mena cap a la Pasqua de Jesucrist, mort i ressuscitat. Per al nostre camí quaresmal de 2022 ens farà bé reflexionar sobre l'exhortació de sant Pau als gàlates: «No ens cansem de fer el bé, perquè, si no defallim, quan arribi el temps recollirem. Així, doncs, ara que hi som a temps, (*kairós*), fem el bé a tothom» (Ga 6, 9-10a).

1. Sembra i collita

En aquest passatge, l'Apòstol evoca la imatge de la sembra i la collita, que a Jesús tant li agradava (cf. Mt 13). Sant Pau ens parla d'un *kairós*, un temps propici per a sembrar el bé amb vista a la collita. Què és per a nosaltres aquest temps favorable? Certament, la Quaresma és un temps favorable, però també ho és tota la nostra existència terrenal, de la qual la Quaresma és d'alguna manera una imatge [1]. Massa sovint prevalen a la nostra vida l'avidesa i la supèrbia, el desig de tenir, d'acumular i de consumir, com mostra la paràbola evangèlica de l'home neci, que considerava que la seva vida era segura i feliç perquè havia acumulat una gran collita als graners (cf. Lc 12, 16-21). La Quaresma ens convida a la conversió, a canviar de mentalitat, perquè la veritat i la bellesa de la nostra vida no radiquin tant en posseir quan en donar, no estiguin tant en acumular quan en sembrar el bé i compartir.

El primer pagès és Déu mateix, que generosament «segueix vessant en la humanitat llavors de bé» (Carta enc. *Fratelli tutti*, 54). Durant la Quaresma som cridats a respondre al do de Déu, acollint la seva Paraula «viva i eficaç» (Hb 4, 12). L'escolta assídua de la Paraula de Déu ens fa madurar una docilitat que ens disposa a acollir la seva obra en nosaltres (cf. St 1, 21), que fa fecunda la nostra vida. Si això ja és un motiu d'alegria, encara és més gran la crida a ser «col·laboradors de Déu» (1 Co 3, 9), utilitzant bé el temps present (cf. Ef 5, 16) per

sembrar també nosaltres obrant el bé. Aquesta crida a sembrar el bé, no l'hem de veure com un pes, sinó com una gràcia amb què el Creador vol que estiguem activament units a la seva magnanimitat fecunda.

I la collita? Potser la sembra no es fa tota amb vistes a la collita? És clar que sí. L'enllaç estret entre la sembra i la collita, el corrobora el mateix sant Pau quan afirma: «El sembrador mesquí tindrà una collita mesquina, el sembrador generós la tindrà generosa» (2 Co 9, 6). Però, de quina collita es tracta? Un primer fruit del bé que sembrem, el tenim en nosaltres mateixos i les nostres relacions quotidianes, fins i tot en els més petits gestos de bondat. En Déu no es perd cap acte d'amor, per més petit que sigui, no es perd cap «cansament generós» (cf. *Exhort. ap. Evangelii gaudium*, 279). Igual que l'arbre es coneix pels seus fruits (cf. *Mt* 7, 16.20), una vida plena d'obres bones és lluminosa (cf. *Mt* 5, 14-16) i porta el perfum de Crist al món (cf. 2 Co 2, 15). Servir Déu, alliberats del pecat, fa madurar fruits de santificació per a la salvació de tothom (cf. *Rm* 6, 22).

En realitat, només veiem una petita part del fruit d'allò que sembrem, ja que segons el proverbi evangèlic «un és el qui sembra i un altre el qui sega» (*Jn* 4, 37). Precisament sembrant per al bé dels altres participem en la magnanimitat de Déu: «Una gran noblesa és ser capaç de desenvolupar processos els fruits dels quals seran recollits per altres, amb l'esperança posada en les forces secretes del bé que se sembra» (*Carta enc. Fratelli tutti*, 196). Sembrar el bé per als altres ens allibera de les estretes lògiques del benefici personal i dona a les nostres accions l'ampli abast de la gratuïtat, introduint-nos al meravellós horitzó dels benèvolos desigis de Déu.

La Paraula de Déu eixampla i eleva encara més la nostra mirada, ens anuncia que la sega més vertadera és l'escatològica, la del darrer dia, el dia sense ocàs. El fruit complet de la nostra vida i les nostres accions és el «gra per a la vida eterna» (*Jn* 4, 36), que serà el nostre «tresor al cel» (*Lc* 18, 22; cf. 12, 33). El mateix Jesús fa servir la imatge de la llavor que mor en caure a la terra i que dona fruit per expressar el misteri de la seva mort i resurrecció (cf. *Jn* 12, 24); i sant Pau la reprèn per parlar de la resurrecció del nostre cos: «Se sembra un cos corruptible, però en ressuscita un d'incorruptible; se sembra un cos sense honor, i ressuscita gloriós; és sembrat feble, i ressuscita ple de força. És sembrat un cos terrenal, i ressuscita un cos espiritual» (1 Co 15, 42-44). Aquesta esperança és la gran llum que Crist ressuscitat porta al món: «Si l'esperança que tenim posada en Crist no va més enllà d'aquesta vida, som els qui fem més llàstima de tots els homes. Però, de fet, Crist ha ressuscitat d'entre els morts, com a primícia de tots els qui han mort» (1 Co 15, 19-20), perquè aquells que estan íntimament units a Ell en l'amor, en una mort com la seva (cf. *Rm* 6, 5), estiguem també units a la seva resurrecció per a la vida eterna (cf. *Jn* 5, 29). «Llavors els justos resplendiran com el sol en el Regne del seu Pare» (*Mt* 13, 43).

2. «No ens cansem de fer el bé»

La resurrecció de Crist anima les esperances terrenals amb la «gran esperança» de la vida eterna i introdueix ja en el temps present la llavor de la salvació (cf. Benet XVI, *Carta enc. Spe salvi*, 3; 7). Davant l'amarga desil·lusió per tants somnis trencats, davant la preocupació

pels reptes que ens concerneixen, davant el desànim per la pobresa dels nostres mitjans, tenim la temptació de tancar-nos en el propi egoisme individualista i refugiar-nos en la

indiferència davant el patiment dels altres. Efectivament, fins i tot els millors recursos són limitats, «els joves es cansen i defalleixen, els millors guerrers ensopeguen i cauen» (*Is* 40, 30). No obstant això, Déu «dona noves forces als cansats, enrobusteix els qui són febles. [...] Però els qui confien en el Senyor recobren les forces, alcen el vol com les àguiles, caminen sense cansar-se, corren sense defallir» (*Is* 40, 29.31). La Quaresma ens crida a posar la nostra fe i la nostra esperança en el Senyor (cf. *1 P* 1, 21), perquè només amb els ulls fixos en Crist ressuscitat (cf. *Hb* 12, 2) podem acollir l'exhortació de l'Apòstol: «No ens cansem de fer el bé» (*Ga* 6, 9).

No ens cansem de pregar. Jesús ens ha ensenyat que cal «pregar sempre, sense defallir» (*Lc* 18, 1). Necessitem pregar perquè necessitem Déu. Pensar que en tenim prou amb nosaltres mateixos és una il·lusió perillosa. Amb la pandèmia hem palpat la nostra fragilitat personal i social. Que la Quaresma ens permeti ara experimentar el consol de la fe en Déu, sense el qual no podem tenir estabilitat (cf. *Is* 7, 9). Ningú no se salva sol, perquè estem tots a la mateixa barca enmig de les tempestes de la història [2]; però, sobretot, ningú no se salva sense Déu, perquè només el misteri pasqual de Jesucrist ens concedeix vèncer les fosques aigües de la mort. La fe no ens eximeix de les tribulacions de la vida, però ens permet travessar-les units a Déu en Crist, amb la gran esperança que no defrauda i la penyora de la qual és l'amor que Déu ha vessat als nostres cors per mitjà de l'Esperit Sant (cf. *Rm* 5, 1-5).

No ens cansem d'extirpar el mal de la nostra vida. Que el dejuni corporal que l'Església ens demana per Quaresma enforteixi el nostre esperit per a la lluita contra el pecat. No ens cansem de demanar perdó en el sagrament de la Penitència i la Reconciliació, sabent que Déu mai no es cansa de perdonar [3]. No ens cansem de lluitar contra la concupiscència, aquesta fragilitat que ens impulsa cap a l'egoisme i a tota mena de mal, i que al llarg dels segles ha trobat maneres diferents per enfonsar l'home en el pecat (cf. *Carta enc. Fratelli tutti*, 166). Una d'aquestes maneres és el risc de dependència dels mitjans de comunicació digitals, que empobreix les relacions humanes. La Quaresma és un temps propici per contrarestar aquestes insídies i conrear, en canvi, una comunicació humana més integral (cf. *ibidem*, 43) feta de «trobades reals» (*ibidem*, 50), cara a cara.

No ens cansem de fer el bé amb la caritat activa cap al proïsme. Durant aquesta Quaresma practiquem l'almoïna, donant alegria (cf. *2 Co* 9, 7). Déu, «qui proveeix llavor al sembrador i pa per menjar» (*2 Co* 9, 10), ens proporciona a cadascú no només allò que necessitem per subsistir, sinó també perquè puguem ser generosos en fer el bé als altres. Si és veritat que tota la nostra vida és un temps per sembrar el bé, aprofitem especialment aquesta Quaresma per tenir cura dels qui tenim a prop, per fer-nos proïsme d'aquells germans i germanes que estan ferits en el camí de la vida (cf. *Lc* 10, 25-37). La Quaresma és un temps propici per cercar —i no evitar— qui necessita; per cridar —i no ignorar— qui vol ser escoltat i rebre una bona paraula; per visitar —i no abandonar— qui pateix la soledat. Posem en pràctica la crida a fer el bé a tothom, prenent-nos temps per estimar els més petits i indefensos, els abandonats i menyspreats, els qui són discriminats i marginats (cf. *Carta enc. Fratelli tutti*, 193).

3. «Si no defallim, ahora collirem»

La Quaresma ens recorda cada any que «el bé, com també l'amor, la justícia i la solidaritat, no s'assoleixen una vegada per sempre; han de ser conquerits cada dia» (ibid., 11). Per tant, demanem a Déu la pacient constància del pagès (cf. *St 5, 7*) per no desistir a fer el bé, un pas darrere l'altre. Qui caigui tendeixi la mà al Pare, que sempre ens torna a aixecar. Qui estigui perdut, enganyat per les seduccions del maligne, que no trigui a tornar a Ell, que és «tan generós a perdonar!» (*Is 55, 7*). En aquest temps de conversió, recolzant-nos en la gràcia de Déu i en la comunió de l'Església, no ens cansem de conrear el bé. El dejuni prepara el terreny, la pregària rega, la caritat fecunda. Tenim la certesa en la fe que «si no defallim, al seu temps collirem» i que, amb el do de la perseverança, assolirem els béns promesos (cf. *Hb 10, 36*) per a la nostra salvació i la dels altres (cf. *1 Tim 4, 16*). Practicant l'amor fratern amb tots ens unim a Crist, que va donar la vida per nosaltres (cf. *2 Co 5, 14-15*), i comencem a assaborir l'alegria del Regne del cel, quan Déu serà «tot en tots» (*1 Co 15, 28*).

Que la Verge Maria, en el si de la qual va brollar el Salvador i que «guardava tot això en el seu cor i ho meditava» (*Lc 2, 19*) ens obtingui el do de la paciència i romangui al nostre costat amb la seva presència maternal, perquè aquest temps de conversió doni fruits de salvació eterna.

Roma, Sant Joan de Laterà, 11 de novembre de 2021, Memòria de sant Martí de Tours, bisbe.

FRANCESC

[1] Cf. S. Agustín, *Sermó*, 243, 9,8; 270, 3; *Enarrationes in Psalmos*, 110, 1.

[2] Cf. Moment extraordinari de pregària en temps d'epidèmia (27 de març de 2020).

[3] Cf. Ángelus del 17 de març de 2013.
